

MICHAEL

CONNELLY

TOP
Krimi

KRVNÁ POMSTA

KRVNÁ POMSTA

Michael Connelly

KRVNÁ POMSTA

Z angličtiny preložil Patrick Frank

slovar

Copyright © Michael Connelly 1997
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2000, 2007, 2015
Translation © Patrick Frank 2000, 2007, 2015

ISBN 978-80-556-1377-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Táto kniha je venovaná Terrymu Hansenovi
a Jessemu a Myre Calebovcovi.*

Jej posledné myšlienky patrili Raymondovi. Čoskoro sa s ním znova uvidí. Zobudí sa, a ako vždy, aj teraz ju vrelo, úprimne objíme.

Usmiala sa a pán Kang za pultom jej úsmev opätoval, pretože si myslel, že patrí jemu. Robil to každý večer a nikdy sa nedozvedel, že jej myšlienky a úsmevy patria vždy len Raymondovi.

Zvuk zvončeka nad dverami obchodu prenikol do jej myšlienok len okrajovo. V ruke mala pripravené dve dolárové bankovky. Podávala ich pánu Kangovi na druhú stranu pultu, no on si ich nevzal. Všimla si, že nepozera na ňu, ale na dvere. Jeho úsmev sa vytratil a zdalo sa, že sa chystá niečo povedať.

Potom ju čosi schmatlo zozadu za plece. Na spánku zacítila chladnú oceľ a oslepilo ju prudké svetlo. Na sekundu ešte zazrela Raymondovu sladkú tvár, a potom už bola iba temnota.

1

McCaleb ju uvidel skôr než ona jeho. Práve míňal milionárske jachty, keď na korme *Druhého mora* zazrel stáť ženu. Bola sobota, pol jedenástej dopoludnia, a pekný jarný deň prilákal do dokov v San Pedre kopu ľudí. On sám sa vracal z prechádzky, na ktorú sa púšťal každý deň – okolo jachtárskeho prístavu Cabrillo na koniec kamenného móla a naspäť. Najprv to v ňom vyvolalo podráždenosť – tú ženu na jeho loď nikto nepozval. Keď sa však dostal bližšie, prevládla skôr zvedavosť. Chcel vedieť, kto to je a čo chce.

Nebola oblečená na plavbu loďou. Mala na sebe voľné letné šaty, siahajúce len do polovice stehien. Stále hrozilo, že jej ich vietor zdvihne, preto si ich pridržovala rukou. Na nohy jej ešte nevidel, no podľa napnutých svalov na hnedých lýtkach usudzoval, že nemá ani jachtárske topánky. Vyzeralo to skôr na niečo s vysokými opätkami. Hneď mu bolo jasné, že je oblečená tak, aby na niekoho urobila dojem.

Jeho oblečenie nemohlo urobiť dojem na nikoho. Mal na sebe staré džínsy, vyšúchané nosením a nie kvôli móde, a tričko zo súťaže na Cataline, na ktorej sa pred pár rokmi zúčastnil. Všetko mal zaffkané rôznymi fľakmi – od nedokonale vypratej ryby cez svoju vlastnú krv a jachtársky polyuretán až po strojový olej. Tie šaty používal na rybačky a pri opravách lode. Cez víkend sa chystal pracovať na lodi a podľa toho bol aj oblečený.

Ako sa blížil k lodi a lepšie videl na tú ženu, začali mu špinavé šaty prekážať. Vytiahol si z uší miniatúrne slúchadlá a vypol prehrávač uprostred skladby *I Ain't Superstitious* od Howlin' Wolfa.

„Čo si želáte?“ spýtal sa, kým schádzal z vyvýšeného móla na palubu.

Jeho hlas ju zaskočil a podľa toho, ako odskočila od zasúvacích dverí kabíny, bolo jasné, že na ne klopala, predpokladajúc, že je dnu.

„Hľadám Terrella McCaleba.“

Bola to príťažlivá tridsiatnička, minimálne o desať rokov mladšia ako on. Niečo mu na nej bolo povedomé, nedokázal však určiť, čo to je. Cítil sa, akoby práve zažíval ďalšie dejá vu. Na sekundu si už myslel, že ju spoznal, potom sa to však rozplynulo ako dym vo vetre a on pochopil, že sa mýli. Tú ženu nepozná. Vždy mal dobrú pamäť na tváre a tá jej bola dosť pekná na to, aby na ňu nezabudol.

Jeho meno vyslovila inak, ako sa má, a použila formálne krstné meno, ktoré nikdy nepočul od nikoho okrem novinárov. Práve to mu pomohlo pochopiť, o čo ide. Odrazu vedel, čo ju sem priviedlo. Ďalšia zblúdilá duša na nesprávnom mieste.

„McCaleb,“ povedal so správnou výslovnosťou. „Terry McCaleb.“

„Ehm, pardon. Myslela som, že ste vnútri. Nevedela som, či môžem zísť na palubu a zaklopať.“

„Ale urobili ste to.“

Jeho káravý tón jednoducho ignorovala. Vyzeralo to, akoby robila a hovorila len to, čo si dopredu nacvičila.

„Musím sa s vami porozprávať.“

„Lenže ja mám momentálne dosť veľa práce.“ Ukázal na otvorený poklop motora a nástroje rozložené na plachte vedľa neho.

„Už takmer hodinu chodím po okolí a hľadám túto loď,“ pokračovala. „Nebude to dlho trvať. Volám sa Graciela Riversová a chcela som...“

„Pozrite sa, slečna Riversová,“ prerušil ju a zdvihol ruky. „Ja momentálne nemôžem... Čítali ste o mne v novinách, však?“

Mlčky prikývla.

„Kým začnete, rád by som vás upozornil, že nie ste prvá, kto vyhľadal moje číslo alebo za mnou prišiel na loď. Po viem vám len to, čo všetkým ostatným. Momentálne si nehľadám prácu, takže ak ste ma chceli zamestnať alebo potrebujete pomoc, je mi ľúto. Tomuto typu práce sa musím vyhýbať.“

Nepovedala vôbec nič a on k nej náhle pocítil istú ľútosť – rovnako ako k všetkým, čo za ním chodili so svojimi trápeniami.

„Pozrite sa, môžem vám odporučiť pár dobrých súkromných detektívov. Poznám ich osobne – sú poctiví a neobe-
rú vás.“

Potom prekročil zábradlie, zobral z nadstavby okuliare, ktoré si tam zabudol, a nasadil si ich, aby naznačil, že ich rozhovor sa skončil. Jeho slová ani gestá však na ňu neúčinkovali.

„V tom článku sa píše, že ste dobrý. Veľmi dobrý. Píše sa tam, že neznášate, ak sa niekomu zločin prepeče.“

Strčil si ruky do vreciek a mykol plecami.

„Nesmiete zabudnúť na jednu vec – nikdy som nepracoval sám. Keď sme niekoho chytili, nebol to len môj úspech. Mal som k dispozícii laboratórne tímy a kopu agentov. Je to celkom iné, ako keby som sa teraz do niečoho pustil na vlastnú päsť. Aj keby som chcel, zrejme by som vám vôbec nepomohol.“

Prikývla a už sa zdalo, že to konečne pochopila a odíde. Terry začal uvažovať o tom, ako opraví ten chybný ventil na jednom z lodných motorov, ktorý chcel mať hotový do konca víkendu.

Lenže sa mýlil.

„Myslím, že mi aj tak môžete pomôcť,“ namietla žena.
„Možno tým pomôžete aj seba.“

„Ja vaše peniaze nepotrebujem. Mám sa celkom dobre aj bez nich.“

„Ale ja nehovorím o peniazoch.“

Prekvapene na ňu pozrel.

„Tak potom nechápem, o čom to tu hovoríte,“ vyhlásil podráždene. „Poviem to ešte raz – nemôžem vám pomôcť. V FBI už nepracujem a nie som registrovaný ako súkromný detektív. Keby som niečo vyšetroval alebo prijal za to peniaze bez licencie, spáchal by som trestný čin. Ak ste ten článok prečítali celý, tak viete, čo sa mi stalo. Veď ja by som vlastne nemal ani šoférovať!“

Ukázal na parkovisko za dokmi.

„Vidíte to auto zabalené ako vianočný darček? Je moje. Čaká tam, kým nedostanem povolenie od lekárov. Aký by som to asi bol detektív? Musel by som jazdiť autobusom.“

Jeho protesty jednoducho ignorovala a neustále mu pozerala do očí, čo ho dosť znervózňovalo. Nevedel, ako ju má dostať z lode.

„Napíšem vám kontakt na tie súkromné očká.“

Rýchlo ju obišiel a otvoril dvere kabíny. Len čo bol dnu, zasa ich zavrel. Potreboval, aby ich od seba niečo oddelovalo. Potom prešiel k skrinke za stolíkom na mapy a začal hľadať svoj adresár. Už ho tak dlho nepotreboval, že celkom zabudol, kde ho má. Pohľad na palubu mu prezradil, že žena trpezlivo čaká opretá o zábradlie.

Na dverách kabíny bola zrkadlová fólia, takže ona ho nevidela a nemohla vedieť, že ju pozoruje. Znova sa mu zazdalo, že ju odniekiaľ pozná, a zúfalo sa pokúšal niekam zaradiť jej tvár. Bola veľmi pekná. Mala tmavé mandľové oči plné smútku, pochopenia a akéhosi tajomstva. Bolo mu jasné, že keby sa s ňou už bol niekedy stretol, určite by ju spoznal. Lenže stále si nespomínal. Podvedome prešiel pohľadom na jej prsty, aby zistil, či má snubný prsteň. Nemala. Ani s topánkami sa predtým nemýlil. Mala minimálne päť centimetrov vysoké opätky a naružovo namaľované nechty príjemne kontrastovali so svetlohnedou pokožkou. Nemohol neuvažovať, či takto vyzerá stále, alebo sa vyobliekala len kvôli tomu, aby ho primäla zobrať tú prácu.

Adresár našiel hneď v druhej zásuvke a rýchlo v ňom vyhľadal kontakt na Jacka Lavella a Toma Kimballa. Ich mená a telefónne čísla napísal na okraj starého letáka z prístavu a otvoril dvere na palubu. Žena práve čosi hľadala v kabelke. Pristúpil k nej a podal jej papier s menami.

„Máte tu dva kontakty. Lavelle je penzionovaný vyšetrovateľ losangeleskej polície a Kimball robil v FBI. S oboma som prišiel osobne do styku pri vyšetrovaní prípadov a môžem vás uistiť, že svoju prácu robia dobre. Vyberte si jedného a zavolajte mu. Nezabudnite mu pritom povedať, že to číslo máte odo mňa. Postará sa o vás aj o váš prípad.“

Nezobrala si ich. Namiesto toho vytiahla z kabelky akúsi fotografiu a podala mu ju. Bez rozmýšľania ju prijal a okamžite si uvedomil, že robí chybu. Bola to snímka usmiatej ženy, sledujúcej malého chlapčeka, ktorý sfúkal sviečky na narodeninovej torte. Spočiatku si myslel, že je to fotografia

Graciely Riversovej spred pár rokov, no potom si všimol, že to nie je ona. Žena na fotografii mala okrúhlejšiu tvár a tenšie pery. Obe mali rovnaké hnedé oči, no tá na obrázku ich nemala také hlboké ako tá na palube pred ním.

„Vaša sestra?“

„Áno. So synom.“

„Kto?“

„Prosím?“

„Kto z nich je mŕtvy?“

Keď položil tú otázku, urobil ďalšiu vážnu chybu. Zaplietol sa do toho čoraz viac. Pochopil, že namiesto vypytovania mal jednoducho trvať na tom, aby si od neho zobrala mená detektívov a vypadla.

„Moja sestra. Gloria Torresová. Volali sme ju Glory. Toto je jej syn Raymond.“

Prikývol a chcel jej tú fotografiu vrátiť, ona ju však neprijala. Vedel, že chce, aby sa jej spýtal, čo sa stalo, no bol rozhodnutý neurobiť to.

„Pozrite sa, takto to nepôjde,“ vyhlásil namiesto otázky, ktorú od neho čakala. „Viem, o čo sa snažíte. Na mňa to nezaberá.“

„Chcete povedať, že nepoznáte nijaký súcit?“

Na sekundu zaváhal a ozval sa v ňom hnev.

„Ja viem veľmi dobre, čo je to súcit. Ak ste čítali ten článok, potom viete, čo sa mi stalo. Súcit bol od začiatku môj hlavný problém.“

Nasilu potlačil rastúcu zlosť a pokúsil sa zbaviť všetkých negatívnych myšlienok. Vedel, že žena je nesmierne sklamaná. Videl stovky ľudí ako ona. Ľudí, ktorým bez najmenšieho dôvodu zobrali ich najbližších. Ľudí, ktorí sa museli vyrovnáť s tým, že práve v ich prípade nedôjde k zatknutiu a súdu. Z niektorých sa časom stali chodiace mŕtvolky s nenapraviteľne pokazeným životom. Stratené duše. Graciela Riversová teraz patrila medzi nich. Vedel, že nech jej povie čokoľvek, nech sa akokoľvek rozzúri, nezaslúži si, aby si na nej vylieval vlastné sklamanie.

„Pozrite sa,“ zopakoval už po neviem koľký raz. „Nemôžem to prijať. Je mi ľúto.“

Položil jej ruku na rameno a viedol ju naspäť k schodom na mólo. Ruku mala vlažnú a pod jemnou fasádou sa

dali cítiť pevné svaly. Znova jej podal fotografiu, no ona ju zasa odmietla.

„Ešte raz sa na ňu pozrite, prosím. Už len raz a dám vám pokoj. Povedzte mi, vy nič necítite?“

Pokrútil hlavou a urobil rukou gesto, ktorým chcel trochu neobratne naznačiť, že tá fotografia mu naozaj nič nevraví.

„Bol som agent FBI, nie psychotronik.“

Aby jej však zbytočne neubližoval, zdvihol fotografiu a pozorne sa na ňu zahľadel. Žena aj chlapec na nej vyzerali dokonale šťastní. Boli na oslave. Na torte horelo sedem sviečok. Spomenul si, že keď oslavoval sedem rokov, jeho rodičia ešte žili spolu. Krátko nato sa rozviedli. Podvedome sa sústredil viac na chlapca než na tú ženu. Nemohol neuvažovať, aký má asi život po matkinej smrti.

„Je mi ľúto, slečna Riversová. Naozaj mi je to ľúto, ale ja pre vás nemôžem nič urobiť. Chcete ju naspäť alebo nie?“

„Mám ešte jednu rovnakú. Veď viete, dve za cenu jednej. Myslela som, že si ju možno budete chcieť nechať.“

Po prvý raz vycítil, že v tom ide ešte o niečo, o čom až doteraz nemal ani potuchy. Pozrel na Gracielu Riversovú s pocitom, že ak položí ešte jednu otázku, už sa z toho nedostane.

Nemohol však tomu zabrániť.

„Prečo chcete, aby som si ju nechal, keď viete, že vám nepomôžem?“

Smutne sa usmiala.

„Pretože tá žena vám zachránila život. Myslela som si, že z času na čas sa možno budete chcieť pozrieť, ako vyzerala a kto bola.“

Dlho na ňu upieral pohľad, no v skutočnosti nepozeral na ženu pred sebou. Pozeral hlboko do svojho vnútra a márne sa snažil pochopiť jej slová pomocou svojej pamäti, znalostí a skúseností.

„O čom to hovoríte?“

Na viac sa nezmohol. Cítil, že prevaha v rozhovore aj vo všetkom ostatnom prechádza z neho na tú ženu. Bol v pasci a prúd ho nezadržateľne unášal niekam, odkiaľ nebolo návratu.

Zdvihla ruku, nie však preto, aby si od neho zobrala fotografiu svojej mŕtvej sestry. Položila mu otvorenú dlaň

na hrud' a prešla po hrubej jazve pod košeľou. Nebránil jej v tom. Jednoducho tam stál a nevedel, čo robiť.

„Vaše srdce,“ vyhlásila. „Je to srdce mojej sestry. To ona vám zachránila život.“

2

Kútikom oka videl na monitor prístroja. Boli tam samé od-
tiene sivej a čiernej. Jeho srdce vyzeralo ako zvlnený duch
a rôzne svorky a iné nástroje ako čierne tiene alebo veľké
broky, ktoré mu niekto vpálil do hrude.

„Už sme takmer tam,“ ozvalo sa za ním.

To hovorila Bonnie Foxová. Ako vždy, aj teraz bol jej hlas
pokojný a chlácholivý ako reč pravého profesionála. Hneď
nato uvidel sondu, ktorá sa ako čierny had blížila k srdcu.
Zavrel oči. Neznášal ten pocit. Vždy mu vraveli, že to ne-
bude cítiť, no zakaždým to cítil až príliš jasne.

„Dobre. Teraz by ste nemali nič cítiť,“ povedala Bonnie.

„Jasné.“

„Nerozprávajte.“

Vtom to prišlo. Bolo to, ako keď poskočí plavák vo chví-
li, keď vám ryba kradne návnadu. Otvoril oči a uvidel son-
du hlboko vo svojom srdci.

„Dobre. Máme to,“ skonštatovala lekárka. „Už to môže-
me vytiahnuť. Držali ste sa dobre, Terry.“

Potľapkala ho po pleci, on sa k nej však neobrátil. Pohľad
mal stále upretý na monitor. Vytiahla mu sondu z tela a ob-
viazala ranu na krku. Potom uvoľnila zariadenie, čo mu dr-
žalo hlavu v nepohodlnom uhle, a on pomaly vystrel krk
a snažil sa rozhybať strpnuté svaly. Bonnie Foxová sa naňho
usmiala.

„Ako sa cítite?“

„Nesťažujem sa. Hlavná vec, že je to už za mnou.“

„O chvíľu sa vrátim. Idem skontrolovať krvný obraz
a odnieť vzorky do labáku.“

„Chcem sa s vami o niečom porozprávať.“

„Jasné. Hneď som tu.“

Chvíľu nato ho sestrička vyviezla na chodbu a odtiaľ do výťahu. Neznášal, keď sa k nemu správali ako k invalidovi. Pokojne mohol ísť sám, to by však bolo proti predpisom, podľa ktorých musí pacient po biopsii srdca zostať v horizontálnej polohe. Každá nemocnica mala svoje predpisy a Cedars-Sinai nebola výnimkou.

Odviezli ho na kardiológiu na šiestom poschodí. Cestou po chodbe míňal dvere šťastlivcov, ktorí dostali nové srdce, aj tých, čo naň ešte stále čakali. Jedny dvere boli otvorené a za nimi bolo vidieť chlapca napojeného spleťou trubičiek na prístroj nahrádzajúci prácu srdca a pľúc. Pri posteli sedel muž v obleku s kravatou a pozeral na chlapca, no v skutočnosti videl čosi iné. McCaleb radšej odvrátil pohľad. Vedel, o čo tam ide. Tomu dieťaťu dochádzal čas. Stroj ho už dlho neudrží. Muž v obleku – zrejme otec – bude čoskoro presne rovnakým pohľadom pozeráť na synovu truhlu.

Konečne bol vo svojej izbe. Sanitári ho preložili z vozíka na posteľ a nechali čakať. Bol na to pripravený. Zo skúsenosti vedel, že môže trvať aj šesť hodín, kým dostane výsledky. Záležalo len na tom, ako rýchlo spracujú v laboratóriu vzorky a kedy si po ne doktorka Foxová príde. V starej taške, v ktorej kedysi nosil spisy a počítač, mal nachystanú hrbu neprečítaných starých časopisov, odložených práve na túto príležitosť.

O dve a pol hodiny sa dvere otvorili a do izby vošla Bonnie. McCaleb odložil staré číslo *Opravy lodí*, ktoré práve čítal.

„No teda! Dnes to bolo neuveriteľne rýchlo.“

„Zdržiava sa to len v labáku. Ako sa cítite?“

„Krk mám stuhnutý, akoby mi na ňom niekto pár hodín stál. Už ste boli v labáku?“

„Áno.“

„Ako to vyzerá?“

„Veľmi dobre. Nijaká rejekcia a všetky hodnoty v norme. Robíte mi radosť. O týždeň vám môžeme znížiť prednizón.“

Kým to hovorila, rozložila na stolík pri posteli správu z laboratória a ešte raz skontrolovala priaznivo vyzerajúce výsledky. Prednizón bol jedným z liekov, ktoré musel brať dvakrát denne. Keď to naposledy počítal, bolo ich osemnásť

na ráno a šestnásť na večer. Mal ich toľko, že mu na ne nestačila ani lodná lekárnica. Musel ich ukladať aj do jednej skrinky v prednej kajute.

„To ma teší,“ poznamenal. „Už ma nebaví holiť sa trikrát denne.“

Doktorka Foxová odložila správu a zobrala zo stolíka papier so záznamami. Bleskovo prebehla zoznam otázok, ktoré musel pri každej kontrole zodpovedať.

„Nemali ste horúčky?“

„Ani raz.“

„A hnačku?“

„Ani tú.“

Už dávno sa naučil, že horúčky a hnačka sú hlavnými príznakmi odmietnutia transplantovaného orgánu. Teplotu si meral minimálne dvakrát denne, spolu s overovaním pulzu a meraním krvného tlaku.

„Životné funkcie v normále. Môžete sa nakloniť dopredu?“

Poslúchol ju a ona odložila záznamy. Nahriala stetoskop vlastným dychom a pozorne si vypočula jeho srdce. Potom mu zmerala pulz na krku. Keď to robila, bola od neho vzdialená len pár centimetrov. Voňala parfumom z pomarančových kvetov, ktorý sa mu vždy spájal so staršími ženami. Bonnie Foxová však medzi ne nepatrila. Pozrel je do tváre. Nevšimla si to, pretože upierala pohľad na hodinky.

„Nikdy vám nenapadlo, že sme to možno nemali urobiť?“ spýtal sa.

„Nerozprávajte.“

Po chvíli mu prešla na zápästie a zmerala pulz aj tam. Potom mlčky siahla po tlakomere, aby preverila krvný tlak.

„Dobre,“ vyhlásila, keď boli všetky vyšetrenia hotové.

„Dobre,“ zopakoval po nej.

„Čo sme možno nemali urobiť?“

Typické. Bez váhania pokračovala v rozhovore presne na mieste, kde ho pred dlhou chvíľou prerušila. Málokeď zabudla čokoľvek z toho, čo jej povedal. Bola to drobná žena asi jeho veku, s krátkymi prešedivenými vlasmi. Biele plášt jej siahali takmer až po členky, pretože ho očividne šli na vyššieho človeka. Na náprsnom vrecku mal vyšitú schému kardiopulmonárneho systému, symbolizujúcu jej

špecializáciu. Pri ich stretnutiach sa vždy správala ako dokonale profesionálka. Vyžarovala z nej sebaistota a starostlivosť – vzácna kombinácia, ktorú za tie roky videl len u veľmi malého počtu lekárov. On sa k nej správal rovnako. Mal ju rád a dôveroval jej. Kedysi dávno v duchu pochyboval, či má zveriť svoj život práve do jej rúk, rýchlo to však prešlo a namiesto váhania zostal iba nejasný pocit viny. Keď prišiel čas na operáciu, ako poslednú uvidel práve jej usmiatu tvár a ona ho aj o pár hodín neskôr preberala k novému životu s novým srdcom.

Skutočnosť, že prvých osem týždňov rekonvalescencie prešlo bez najmenších komplikácií, bola najlepším dôkazom, že jej mal veriť od samého začiatku. Za tri roky, čo sa poznali, sa medzi nimi vyvinul vzťah, ďaleko prekračujúci medze bežnej komunikácie medzi lekárom a pacientom. Boli z nich dobrí priatelia – aspoň on to tak cítil. Niekoľko ráz si zašli na večeru a vášnivo debatovali o najrôznejších veciach od klonovania po procesy s O. J. Simpsonom. Pri prvom verdikte od nej vyhral sto dolárov, pretože slepo veril v spravodlivosť a zabudla, že prípad má aj silný rasový podtext. O výsledok druhého procesu sa radšej nestavila.

Nech hovorili o čomkoľvek, stále bol v pokušení zaujať presne opačné stanovisko, len aby s ňou mohol bojovať. Vždy ho to veľmi bavilo. Teraz tú otázku vyslovila tónom, ktorý prezrádzal, že je pripravená na ďalšie kolo intelektuálneho súboja.

„Možno by sme nemali robiť presne to, čo robíme,“ povedal so širokým gestom, akoby chcel ukázať na celú nemocnicu. „Vyberať ľuďom orgány a dávať namiesto nich nové. Niekedy sa cítim ako moderný Frankenstein, zložený z častí iných ľudí.“

„Len jednej časti jedného človeka. Nemusíte to hneď dramatizovať.“

„Ale je to najdôležitejšia vec, akú človek má. Viete, keď som ešte robil v FBI, každý rok sme museli chodiť na strelecké testy. Každý musel nastrieľať istý počet bodov. Najlepší spôsob, ako plniť normu, bolo mieriť na srdce. Za zásah do srdca sa počítalo ešte viac bodov ako za hlavu. Hovorili sme tomu dešiatkovým kruh. Kto ho trafil, mal najvyššie skóre.“

„Pozrite sa, ak chcete znova rozoberať, či sa tu nehráme na bohov, tak nezabudnite, že sme to už prešli a uzavreli.“

Pokrútila hlavou, usmiala sa a na pár sekúnd sa naňho zahľadela. Jej úsmev však rýchlo zmizol.

„Čo sa stalo?“

„Neviem. Asi sa cítim previnilo.“

„Za čo? Za to, že žijete?“

„Neviem.“

„Nebuďte trápny. Aj toto sme už prebrali. Na pocity viny nemáme čas. Pozrite sa na to, aké ste mali možnosti. Je to jednoduché – na jednej strane život a na druhej smrť. Bohovská dilema. Z čoho sa potom môžete cítiť previnilo?“

Rezignovane rozhodil rukami. Bonnie vždy vedela postaviť veci tak, že jasnejšie už byť nemohli.

„Typické,“ vyhlásila, odmietajúc nechať ho, aby sa stiahol. „Takmer dva roky ste čakali na srdce, takmer ste to nestihli a teraz začnete uvažovať, či bolo správne, keď sme vám ho dali. Čo vás vlastne trápi, Terry? Na hlúposti naozaj nemám čas.“

Pozrel jej do očí. Bonnie sa rokmi naučila čítať mu myšlienky a predpovedať, ako zareaguje. Túto schopnosť malo len pár najlepších agentov. Chvíľu váhal a potom sa rozhodol, že vyklopí pravdu.

„Asi som sa chcel hlavne spýtať, prečo ste mi nepovedali, že to srdce je od ženy, ktorú zavraždili.“

Očividne ju to šokovalo. Bolo jej to vidieť na tvári.

„Zavraždili? O čom to hovoríte?“

„O tom, že tú ženu zavraždili.“

„Ako?“

„Podrobnosti nepoznám. Zaplietla sa do lúpeže v jednom obchode so zmiešaným tovarom hore vo Valley. Streliť ju do hlavy, zomrela a ja som dostal jej srdce.“

„O svojom darcovi nemáte nič vedieť. Odkiaľ toto všetko viete?“

„Viem to, pretože za mnou v sobotu prišla jej sestra. Všetko mi porozprávala... A všetko sa tým zmenilo, nemyslíte?“

Bonnie sa posadila na kraj postele a naklonila sa k nemu. Na tvári sa jej objavil veľmi prísny výraz.

„V prvom rade sama netuším, odkiaľ vaše srdce prišlo. Nikdy to nevieme. Dostali sme ho z banky orgánov. Vedeli

sme len to, že je k dispozícii orgán od darcu s krvnou skupinou, zhodujúcou sa s jedným z našich čakateľov – s vašou. Sám viete, ako to tam funguje. Videli ste to vo filme, ktorý vám púšťali, keď ste sem prišli. Dostávame len veľmi obmedzené informácie, pretože tak je to najlepšie. Povedala som vám všetko, čo som vedela. Pokiaľ si dobre pamätám, to srdce je od zdravej dvadsaťšestročnej ženy s dokonalou zhodou krvnej skupiny – ideálnej darkyne. To je všetko.“

„Tak potom sa ospravedlňujem. Myslel som si, že ste to možno vedeli a nepovedali mi to.“

„Nevedela som to. Nikto z nás to nevedel. Lenže ak sme to nevedeli my, ako je možné, že jej sestra prišla rovno za vami? Ako mohla vedieť, kto to srdce dostal? Ako vás našla? Pokojne to môže byť nejaký podvod, aby z vás vymámila...“

„Nie. Je to ona. Viem to.“

„Ako si tým môžete byť istý?“

„Predminulú sobotu o mne písali v *Times*, v rubrike *Stretnutie po rokoch*. Písalo sa tam, že som deviateho februára dostal nové srdce, na ktoré som musel dlho čakať, pretože mám vzácnu krvnú skupinu. Tá žena to čítala a dala si všetko dokopy. Vedela, kedy jej sestra zomrela, aj to, že jej srdce sa použilo na transplantáciu a mala vzácnu krvnú skupinu. Je to sestrička na pohotovosti hore v nemocnici Svätého kríža a došlo jej, že to srdce som dostal ja.“

„Stále to však nedokazuje, že má pravdu.“

„Mala aj list, čo som jej napísal.“

„Aký list?“

„Ten, čo po transplantácii píše každý pacient. Anonymné poďakovanie, ktoré nemocnica posiela pozostalým darcu. Ona ho mala. Ukázala mi ho a ja som ho spoznal. Viem, čo som v ňom písal.“

„Toto sa nikdy nemalo stať, Terry. Čo od vás chce? Peniaze?“

„Nie, nejde jej o peniaze. Vari to nechápete? Chce, aby som zistil, kto to urobil. Kto zabil jej sestru. Od vraždy uplynuli dva mesiace a stále nikoho nezatkli. Policiaji to vzdali a ona to vie. Potom si v novinách prečítala článok, kde sa písalo o mne a o tom, čo som robil v FBI. Keď prišla na to, že mám srdce jej sestry, pomyslela si, že možno dokážem aj to, čo policajti nezládli. Vyriešiť ten prípad. V sobotu chodila po všetkých